

LECTIE DE FOTBAL ÎN IRAK

În perioada Jocurilor Olimpice antice, se instaura starea de armistițiu, acea pace olimpică în care oamenilor le era interzis să pătrundă cu arme în locurile sfinte ale jocurilor. Toate aceste măsuri trebuiau să asigure libertatea de mișcare a atleților și spectatorilor.

Poate tradiția să devină actualitate în Irak? Aceasta a fost întrebarea apărută în clipa în care ofițerul CIMIC al Batalionului 32 Infanterie, locotenentul Dragoș Condurache, a propus organizarea unui meci de fotbal între echipa batalionului și o echipă de fotbal dintr-o localitate aflată în zona de responsabilitate a militarilor români.

✎ **Maior Vasile DINU**

Echipa fotbaliștilor români a pornit din start ca favorită pentru că, la Jocurile Sportive ale Coaliției, a spulberat orice șansă de câștig a echipelor din baza militară multinațională din Tallil. Nicio clipă suporterii noștri nu au considerat că echipa irakiană va avea sorți de izbândă în fața *Scorpionilor Galbeni*.

De partea cealaltă, echipa de la Clubul Social Sportiv din Al Batha se bucură de o mare performanță sportivă, participarea la Cupa Irakului și accederea până în faza semifinală, în anul 2006, mulți jucători fiind selecționați în lotul naționalei.

Ziua cea mare a sosit. Cele două echipe s-au salutat în mod sportiv și s-au aliniat pentru începutul jocului. Directorul clubului irakian, Kadhim Al-Obaidi, a mulțumit pentru invitația de a juca împotriva românilor, remarcând: *Este pentru prima dată când fotbaliștii irakieni îi întâlnesc pe cei români. Chiar dacă nu sunt echipele reprezentative ale celor două țări, vom demonstra că fotbalul, prin caracterul sau sportiv marcat de spiritul de fairplay, poate fi un model de soluționare a situațiilor conflictuale.*

Încă din startul primei reprize, valoarea celor două echipe și-a spus cuvântul. *Scorpionii Galbeni*

au pierdut teren și strălucirea lor a pălit în fața echipei din Al Batha. Până la pauză, scorul a fost net superior în favoarea jucătorilor irakieni. La pauză, militarii români au făcut o serie de schimbări și au încercat să găsească soluții pentru jocul excelent al atacanților irakieni. Cu toate eforturile și dăruirea jucătorilor noștri, finalul de meci a fost catastrofal. Galeria suporterilor români a amuțit în fața diferenței de cinci goluri de pe tabela de marcaj.

Indiferent de rezultat, ambele echipe au avut de câștigat. Jucătorii irakieni, cupa pusă în joc de militarii Batalionului 32 Infanterie, iar bănașenii, multă experiență și temperarea orgoliului de învingători în toate și în tot.

Locotenent-colonelul Cristian Dinulică, comandantul batalionului, fără cea mai mică umbră de supărare, sublinia la finalul partidei: *Am avut în față o echipă cu experiență pe care nu am reușit să o înfrângem. Chiar dacă prin sport nu putem soluționa toate problemele cu care se confruntă Irakul, contribuim totuși, într-o mică măsură, la rezolvarea multor aspecte ale vieții comunității. Astăzi, noi am promovat valori sportive.*

● Caleidoscop sportiv ● Caleidoscop sportiv ●

✎ **Colonel (r) ing. Petre G. NICOLAE**

HANDBAL: Liga Națională (Reșița, 6.02): UCM Reșița – Steaua MFA 34 – 32.

Cupa Cupelor, turul IV (Veszprem, 09.02): HC Veszprem – Steaua MFA 31 – 23.

RUGBI: Cupa Europeană a Națiunilor (Tbilisi, 9.02): Georgia – România 22-7 (10-7). Stelistul Florin Vlaicu a înscris o transformare. Alți jucători roș-albaștri care au jucat: Cătălin Dascălu, Ionuț Dimofte, Bogdan Zebega și Radu Bașalău.

BOX: Cupa României (Constanța, 4-5.02): locul I și câștigător al Cupei României – Paul Ciocoiu. De asemenea, sportivii steliști au mai obținut trei locuri III.

CANOTAJ: Campionatul Național – ergometru (Snagov, 09.02): Steaua a obținut două locuri I și titlurile de campioni naționali – echipe, prin Eniko Barabaș, Rodica Șerban, respectiv Petrică Petre și Narcis Apostu, dar și trei locuri II și două locuri III.

ATLETISM: Campionatul Balcanic – sală (Atena, 9-10.02): trei locuri I și titlurile de campion balcanic prin Daniela Donisa, Elena Antoci și Adelina Gavrilă.

VOLEI: Superliga A1 (Dej, 6.02): Unirea Dej – Steaua 3-0, (București, 9.02): Steaua – Dinamo 2-3.

MAHALAUA DIN NOI

✎ **Ion Al. RONCEA**

Am deja tabieturi de pensionar. Adorm cu televizorul în priviri, mă trezesc cu el în brațe, butonând hălci de realitate fabricată și digerând-o așa cum m-am obișnuit să fac cu pulpele americane congelate de pe timpul războiului din Vietnam.

Televizorul e ogorul, e Jurnalul de la Păltiniș, e Corbeanca viselor proprii.

Dacă altădată verdele tăpșan, izvorul și ulciorul erau sursa inspirației mele cromatice, acum motorul gândului cotidian a rămas... televizorul. Zi de vară până-n seară, această moară de sticlă macină cotidianul cu pământeni, oameni și fapte lor concrete, care de care mai anapoda.

Și ce-mi văd ochii? Crime abominabile, sinucideri cu gâtul așezat cuminte pe calea ferată, caii murind cu zile alungați de stăpâni, furturi de ordinul milioanei de euro din bănci cu firmă, reglări de conturi cu sau fără împușcături, aducându-mi aminte parcă de atmosfera sordidă din romane de altădată, despre Oaie și ai săi

galopând mârțoaga timpului prin praful și noroaiele ulițelor de glod.

Mahalaua din noi, îmi vine să strig și să sting lumina, sătul de coșmar, la început de mileniu trei!

Ce-i de făcut? Butonez telecomanda și pun capăt visului urât.

Vindecarea numai din iarbă poate să mai vină, îmi zic eu, devenit peste noapte iubitor de leacuri naturiste!

Iar în ziua de azi, iarba cumsecade gazon se numește!

L-am văzut ieri pe Lăcătuș întors acasă și mulțumit. El este unul dintre puținii idoli ai stadioanelor care nu m-au trădat! De numele său se leagă o istorie ce se citește mereu ca un roman de succes. Fiară mă va dansa prin iarbă și mă va vrăji ca într-un joc balerin cu Dasaev, marele portar (de fotbal) al lumii de altădată, valsând pe gheață, la minus 20 de grade Celsius!

Vine primăvara și voi rostogoli cuvintele prin iarbă și le voi primumi cu aer proaspăt venind dinspre munți.

Iar mahalaua din noi se va duce pe pustiuri cu spălătorii ei de parbrize cu tot.

Culoarea din cârlig

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

✎ **Locotenent Constantin PIȘTEA**
constantinpistoia@presamil.ro

Trăim în România...

La înfrângeri, toți sunt vinovați, mai puțin sportivii. În ultimul timp, dă bine să spui că e de vină chiar țara în care trăiești. Stelistul Alin Șania este un serios susținător al acestei teorii.

Cât de ușor a intrat în reflex șmecheria de a asculta muzică la player pe tramvai, la fel de ușor am putea cunoaște un curent pe cât de subtil, pe atât de puternic. Este „trendy” să spui obosit că „trăim în România și asta ne ocupă tot timpul”. Cel care a popularizat această sintagmă se bucură de audiență bogată pentru că se mulează pe așteptările cetățeanului de la temelia societății. Nevoia de bărfă, înclinația spre critică de dragul criticii și umorul de proastă calitate folosit doar în scopul lustruirii incisivilor sunt arme care corespund intereselor de bază ale individului consumator de nuduri pe prima pagină.

România celui care pare că și-a suflecat mâncile în greață și lucrează ca și cum ar suferi zămbind a devenit o țară ca un sul de hârtie igienică. Nu, nu sunt cuvinte dure. Realizatorul TV pe care cred că l-ați identificat în rândurile anterioare trăiește oximoronic. Se uită la hârtia igienică, o întoarce pe față și pe dos, o cercetează ca un pușcaș marin râmele de pe malul celălalt, o condamnă pentru urâtenia ei, dar o folosește rânjind. El își stăpânește greața strângându-și nasul cu degetele și, în același timp, e vesel ca un godac. Scrumează informațiile, le interpretează în stil *țafăț* și le dă mai departe exaltat de propria inteligență. Arborarea defetismului ca stil de viață poate ajuta numai la consolidarea unor generații prăpăstioase, pierdute în interese de mahala și al căror unic scop va fi petrecerea vieții fără obiect. Conform unui astfel de curent, a trăi într-o țară care nu te ajută, nu te stimulează sau nu te provoacă este similar semnării precontractului cu moartea. De aici, până la a sta cu mâna întinsă și a-i ataca pe cei care nu aruncă un bănuț, nu mai e drum lung, iar pe acest drum se întâlnesc lenea, comoditatea și expectativa stil greiere.

Nu avem nicio scuză atunci când nu îl respectăm pe cel de lângă noi, când nu știm să ne apreciem poziția, când ne credem mai buni decât suntem și când avem impresia că Dumnezeu a fost făcut după chipul și asemănarea noastră. Aplicând în domeniul sportului tot ce am scris deja, trebuie amintit că, după ce românii sunt înfrânți în Europa, există tentația victimizării. De pildă, handbalistul Alin Șania era nervos la sfârșitul partidei tur Veszprem-Steaua (31-23): „N-ați văzut arbitrajul? Și ce forță financiară au? Și-apoi, noi suntem români!”. Așa se întâmplă ca vina înfrângerilor să ocolească pălăria participanților nemijlociți și să cadă pe umerii celor cu fluier sau a destinului crud de a ne numi români.

Craniul lui Cioran râde. Schimbarea la față se amână. E mai comod așa, mai ales că niciodată nu ai de unde să știi, poate mana cerească are și un bis. În fond, probabil nu există națiune pe glob care să ne întrecă la pofta de a planifica, la gingășia cu care ne lipim de tibii apărătorile, ne aliniem jambierele și ne umilim în vis adversarii. Mai degrabă suntem doar niște maeștri în numărul oilor care sar gardul. E cea mai bună modalitate de adormire. O oaie, două oi, trei oi, patru... Și așa trece vremea, pierdem peste tot, sportul nostru se transformă în rușine, precum acel 0-5 cu Franța, în Cupa Davis, dar nimeni dintre noi nu este vinovat. Arbitrii, destinul și faptul că Smaranda Creangă nu mai înfige toporul în pământ. De asta ne umbresc norii de grindină.